© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva

Hogyan térjünk át Linuxra lépésről lépésre?

Mostanában egyre több embert foglalkoztat a címbeli kérdés, hiszen egyre több szó esik a szabad programokról mint az új irányzatról, élén a téma összefogójával, a szabad programmozgalom zászlóvivőjével: a Linux operációs rendszerrel. Vajon miért érdeklődnek az emberek e témakör kerengő szóbeszédei iránt?

Hogyha valami újat hall az ember, azonnal érdekelni kezdi, rögtön kíváncsi lesz, és nincs ez másképp akkor sem, amikor az ismerőseim a Linuxról kérdeznek. Egyszer csak eljön a pillanat, hogy engedve a kíváncsiságuknak, megpróbálnak feltenni egy ilyen operációs rendszert a gépükre. Igazából itt kezdődnek a nehézségek, ugyanis a másoktól hallottak alapján próbálnak meg elindulni, ám azok korántsem szilárd talajon álló útmutatók, inkább csak úgy lógnak a levegőben. Nem árt tisztában lenni néhány szakmai kérdéssel, mielőtt ilyen vállalkozásba kezdenénk, de ez általában nem így van, nem csoda hát, hogy a Linux a legtöbb ember számára túl nagy falatnak bizonyul. Ennek természetesen gyomorrontás a vége, és teljesen elmegy a kedvük ettől az új hóborttól. Pedig valójában nem nagy ördöngösség egy ilyen rendszer telepítése és használata, csak épp a hiányos adatok alapján végzett kísérlet gyakran kudarccal jár, és ez a felsülés hajlamos elvenni az emberek kedvét. Ezek elkerülése érdekében ezzel a cikkel egy új sorozat indul a magazinban, amely a kezdő Linux-felhasználókat lépésről lépésre végigvezeti az átállás folyamatán – a telepítéstől egészen az egyes alkalmazási területeken adott lehetőségek kihasználásáig. Abban a reményben kezdek neki cikkem írásának, hogy az olvasóra gyakorolt hatás eredményeképpen sokkal több ember kóstol bele a szabad programok világába, és a fiaskók elkerülésével csökken majd az effajta előítélet, amely a „használhatatlanság” bélyegét sütötte a Linuxra. Ehhez azonban az is kell, hogy aki belefog a telepítésbe, bizonyos szinten azért tisztában legyen néhány fogalommal. Azt tudom mondani, hogy aki telepített már Windows 2000-et, vagy XP-t, az itt is boldogulni fog, de ez nem jelenti azt, hogy egy, a témában járatlan olvasónak ne sikerülhetne, hiszen a bemutatott terjesztés egy átlagos rendszerre 1–2 egérkattintással telepíthető.

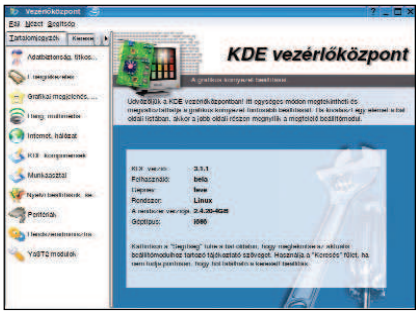

Melyiket válasszam?

Mindenekelőtt szükségünk lesz egy terjesztésre a telepítéshez, amelyet célszerű úgy megválasztani, hogy később mi, kezdő felhasználók ne szenvedjünk vele sokat. Ezt a tényt szem előtt tartva jelen cikkben a SuSE Linux 8.2 változatának a telepítését szeretném bemutatni. Megjegyzem, hogy a korábbi változatok telepítése is csak alig különbözik a jelenlegitől, ezért ha valaki az itt leírtakat egy számára elérhetőbb 8.1-es vagy 8.0-s változatra próbálja meg alkalmazni, az nagy valószínűséggel működni fog.
Itt szeretném megjegyezni, hogy hamarosan a boltokba kerül a 9.0-s változat, amely a tapasztalatok alapján a telepítést tekintve szinte egyáltalán nem fog különbözni az itt leírtaktól (legfeljebb még egyszerűbb lesz), így ha valaki a cikket olvasva kedvet kap, és szeretne magának vásárolni egy SuSE Linuxot, annak talán érdemes megvárni az új, feltehetően szebb és jobb változatot, mielőtt megvenné a mostanit, aztán vágyna az újabb után.
Ami az erőforrásokat illeti: ha rendeltetésszerűen szeretnénk használni a gépet, ne adjuk alább egy 300 MHz-es Pentium II Celeron processzornál és 128 MB memóriánál. Ezenkívül szükség lesz legalább 2 GB szabad lemezterületre, de ha minden csomagot fel szeretnénk tenni, az 5–6 GB-ra is rúghat – amely azonban végletes eset, átlagosan legfeljebb 2,5 GB, de már ebben az esetben is egy jól megrakott rendszer birtokában vagyunk.

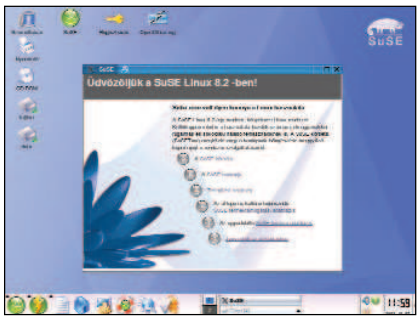

Telepítés

A SuSE telepítésének alapvetően két módja lehetséges: hálózatról vagy CD-ről történhet. A hálózat hátránya, hogy nem árt, ha minél gyorsabb kapcsolat áll rendelkezésünkre, a programok azonban rengeteg FTP-kiszolgálón teljesen ingyen hozzáférhetők. A CD-s telepítéshez még internetkapcsolatra sincs szükségünk, viszont a CD-állományok sehonnan nem tölthetők le, ehhez meg kell vennünk a SuSE termékét, amely pénzbe kerül. Ám ne ijedjünk meg, a dobozban ugyanis nemcsak CD-k (DVD-k) vannak, hanem két igen vastag magyar nyelvű kézikönyv, amely főként a Linuxot még soha nem látott ember életét könnyítheti meg jelentősen, ezen felül három hónapos ingyenes telepítési támogatást is nyerünk.
A hálózatról történő telepítés során szükségünk lesz indító CD-re vagy hajlékonylemezre, amit az ➲ ftp://ftp.suselinux.org/pub/suse/boot/ könyvtárban találunk. A lemezlenyomatokat letöltve vagy CD-re írva

(*boot.iso*), vagy több hajlékonylemezre másolva a `rawrite` program segítségével megkapjuk a kívánt indítólemezeket. A rendszerindítás után a hálózati kapcsolat megadását követően a megfelelő helyen ki kell választanunk az adatforrást, amelyről az ➲ ftp.suselinux.hu kiszolgálón lévő ide vonatkozó leírásból tájékozódhatunk.
Nézzük azonban most az egyszerűbb telepítési módot, ahol az első néhány lépés elhagyható. Tegyük be a program

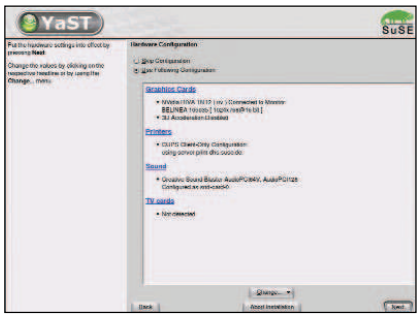

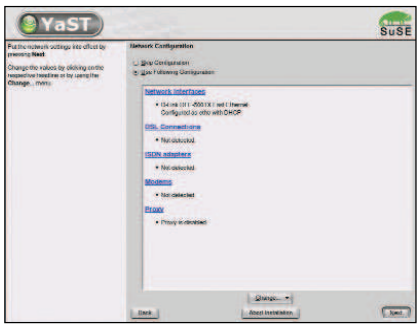

első korongját vagy a DVD-jét, és indítsuk róla a gépet. Amikor bejön az indítóképernyő, nyomjunk meg a le–fel billentyűket, hogy tájékozódni tudjunk. A képernyő alján látszik a felbontás. Ha ez nekünk nem felel meg, az F2 billentyű segítségével megváltoztathatjuk. A telepítés során a grafikus kártyánk VESA-módban üzemel, amely 60 Hz-es képfrissítési frekvenciát használ, ennek fényében kell tehát a monitorunknak megfelelő felbontást kiválasztani. Ha nem vagyunk biztosak benne, válasszuk a 640×480-as üzemmódot, az biztosan működik.
Ha most kiválasztjuk az ***Installation*** menüpontot, elindul a telepítés folyamata. Pár másodperc elteltével megkapjuk a telepítőfelületet, elsőként a nyelvválasztási lehetőséggel. Javasolt a magyar nyelv kiválasztása a későbbi esetleges nehézségek elkerülése végett.
Ha ez megvan, a következő lépésre kattintva a telepítő előkészíti a rendszert, majd megmutatja a tervezett telepítési menetet, és lehetővé teszi számunkra, hogy bármelyik javaslatot megváltoztassuk. A képernyőn található egyes részlegek a telepítés főbb jellemzőit tükrözik, a címek alatt kisebb betűvel szedve található az egyes elemek részleteire vonatkozó tájékoztatás.
Ha át akarjuk őket állítani, a címsorra kattintva új paneleket kapunk. Az új felületet az alábbiak szerint kell értelmezni az egész telepítés folyamán: bal oldalon található egy általános terület, ahol mindig a pillanatnyi lépéshez tartozó magyar nyelvű segédletet találjuk, ebben röviden ismertetik az adott folyamat lényegét, tippeket adnak a beállí-

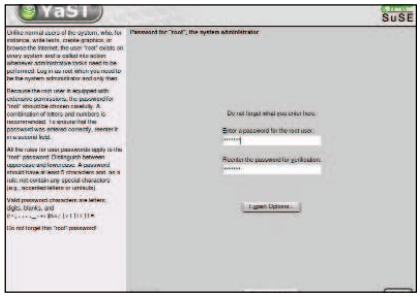

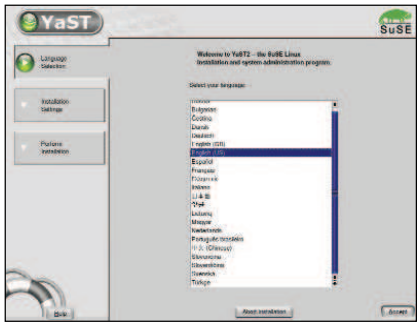

tásra, amiket természetesen ajánlott betartani. A képernyő nagyobbik felén található a beavatkozófelület, itt végezhetjük el a telepítés folyamán a beállításokat.

Az észlelt beállítások

A billentyűzetre és egérre vonatkozó adatok az esetek túlnyomó többségében helyesek (értsd: én még nem találkoztam olyannal, hogy rosszul ismerte volna fel), ezzel nem kell foglalkoznunk, sőt ha tényleg teljesen kezdő felhasználók vagyunk, semmi egyébbel se törődjünk, csak folytassuk a következő telepítési lépéssel. Ha azonban egy-két beállítást meg szeretnénk változtatni, akkor kalandozzunk el egy kicsit ezen a képernyőn.

Lemezfelosztás

Az első fontos rész a lemezterület felosztása, amelyben a Linux számára szükséges lemezrészek kialakítását végezhetjük. Kevesen tudják, hogy minden operációs rendszernek szüksége van valamilyen lemezrészre ahhoz, hogy használni tudjuk. A Linux ezt megoldja magának, keres egy elegendő méretű szabad lemezrészt, és a maga igényei szerint lefoglalja, megteszi a szükséges beállításokat. Ha nincs ilyen felosztható terület, akkor megpróbál átméretezni egy olyan lemezrészt, amin elég szabad hely található, hogy a számára elegendő területet fel tudja szabadítani. Célszerű a telepítés megkezdése előtt előkészíteni a merevlemez egy részét, amin nincs semmi, de ha ezt nem tudjuk megoldani, hagyjunk valamelyik meghajtón 5 GB körüli szabad helyet, és a többit bízzuk a telepítőre. Most egy kicsit azokhoz szólnék, akik jártasak a lemezfelosztás művészetében. A Linux számára főként két elsődleges vagy kiterjesztett lemezrész szükséges. Az egyik egy, a fizikai memóriával arányos méretű csereterület (swap), ahová a rendszer a ritkán használt memóriaterületek tartalmát helyezi át – felfoghatjuk virtuális memóriának is. A másik területen helyezkedik el maga az operációs rendszer és a felhasználók állományai. A csereterület lemezrészének létrehozásánál a méret megadása után válasszuk ki a csereterület-fájlrendszert a bal alsó lenyíló menüből, majd mentsük a változtatásokat. A fő (gyökér) lemezrész létrehozásához foglaljunk le körülbelül 5 GB területet, és javasolt a ReiserFS fájlrendszer használata, amelyet szintén a bal alsó lenyíló menüben találunk.
A befűzési pontok mutatják meg, hogy a rendszer hová fűzze az egyes lemezrészeket, vagyis a használat során hol látszódjanak. A két alaptípus létrehozásánál a lemezkezelő program önműködően beállítja ezt nekünk, de ha nem így volna, mert más módon kezdtük el a létrehozást, akkor a csereterület-lemezrész csatlakoztatási pontja `swap` legyen, a fő lemezrészé pedig `/`. Ezek után minden adott, hogy megkezdhessük a telepítést.
Tipp: ha nem boldogulnánk a telepítő akaratos átméretezési vágyával, válasszuk a lemezkezelő panel jobb alsó sarkában található ***Szakértő*** menü ***Partíciós tábla újraolvasása*** menüpontját, ami után a telepítés előtti állapotból indulhatunk ki. Az egész folyamat nem bonyolultabb, mint egy Windows XP telepítése során történő lemezkialakítás, csak ne ijedjünk meg tőle – ugyanazt kell tenni, csak épp NTFS fájlrendszer helyett itt a ReiserFS-t kell kiválasztani, és szükségünk van még egy kisméretű csereterület típusú lemezrészre is. Újra hangsúlyoznám azonban, hogy aki az

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva

itt leírtakat nem érzi a magáénak, nyugodtan folytassa a telepítést a felajánlott beállításokkal, a Linux úgyis fel fog menni a gépre.
Kényelmes szolgáltatás az is, hogy a már létező windowsos, DOS-os és egyéb lemezrészeket önműködően hozzá fogja fűzni a rendszerhez, így minden előkészítés és fájdalom nélkül írhatjuk, olvashatjuk a többi lemezen lévő fájlokat. Ezenkívül lehetőségünk adódik a gépen található régebbi operációs rendszerek használatára is, mivel a SuSE ezt is minden külső beavatkozás nélkül felismeri, és beteszi a rendszertöltő menübe, ahol minden indításkor lehetőségünk lesz választani.
A többi lehetőség megváltoztatására gyakorlatilag semmilyen átlagos számítógép esetén nincs szükség. Egyetlen említésre méltó pont az időzóna beállításainál található óra beállítása lehetőség, amelyet nem célszerű UTC-re állítani, mégha azt is akarja, válasszuk inkább a helyi idő szerinti beállítást. Mindenképp tegyünk így, ha mellette más operációs rendszert is használunk, mert ezáltal mindegyikben ugyanazt az időt látjuk, más esetben előfordulhat, hogy a Linuxban helyes idő Windows alatt greenwichi idővé válik.

Az összetevők telepítése

Még a telepítésre kerülő programok listáját sem érdemes módosítani. Egyrészt azért, mert nem tudjuk még, hogy mi mire való, másrészt mindezt később ugyanilyen kényelmes formában megtehetjük, és jelen esetben talán jobb, ha most arra törekszünk, hogy felépítsünk egy alaprendszert, amellyel aztán megkezdhetjük az ismerkedést.
Ha készen vagyunk, a telepítés következő szakasza a fájlok másolása és kicsomagolása a merevlemezre, közben majd kérni fogja az egyes CD-ket, ha épp nem DVD-ről telepítünk.
Az alapfájlok másolása után a rendszer újraindul, ám a telepítés itt még nem fejeződik be. Egyrészt tovább zajlik majd a fájlok másolása és kicsomagolása, másrészt ezután adódik majd lehetőségünk az eszközök beállítására. Előbb azonban a fájlok másolásának végeztével a rendszer kéri a rendszergazda jelszavát. Hogy ezt megértsük, nézzünk egy kicsit a dolgok mögé! A Linux többfelhasználós operációs rendszer, ami azt jelenti, hogy egyszerre egy vagy több gépről többen is használhatják a masinánkat mindenféle nehézség nélkül. Ahhoz azonban, hogy az ebből adódó nehézségeket elkerüljük (például

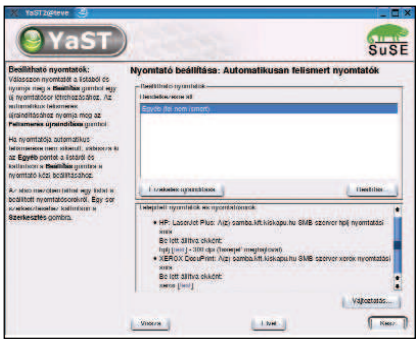

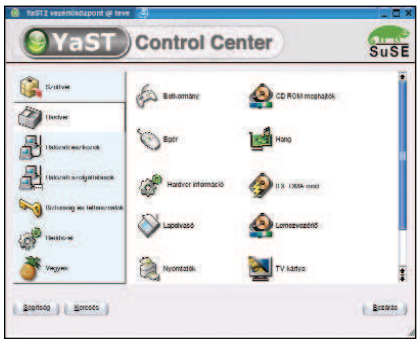

egymás fájljait ne lássuk, akarva akaratlan ne tudjunk kárt tenni más munkájában és tönkre se tehessük a rendszert), azonosítani kell magunkat a Linux számára. Linuxunk alapesetben ismer minket, és a megfelelő minta egyeztetése után elkönyveli, hogy mi használjuk, és megengedi az ismeretségnek megfelelő műveletek elvégzését. A rendszerben létezik egy olyan alapértelmezett felhasználó, aki a rendszerért felelős, aki megismerteti a rendszerrel, hogy kik használhatják, és aki a gép „üzemeltetését" végzi, ennélfogva bármit megtehet, és mindent lát. Ez a felhasználó a rendszergazda (root). Jelen esetben a mi gépünket mi működtetjük, úgyhogy egy személyben rendszergazdák is vagyunk. Adjunk meg tehát egy jelszót, hogy mások ne birizgálhassák a fontos beállításokat. Később látni fogjuk, hogy leszünk mi még felhasználók is, ehhez azonban még nem érkeztünk el, inkább folytassuk a telepítést.

A hálózati eszközök beállítása

Most következik a hálózati eszközök beállítása. Egyszerű modem, ADSL kapcsolat, hálózati kártya beállítása nem jelenthet gondot, erre itt külön nem is térnék ki, hiszen az eszközt a rendszer valószínűleg felismeri (nagyon ritka darabnak kell lennie, hogy ez ne így történjen), a beállítás pedig ugyanúgy zajlik, mint a többi operációs rendszer alatt. Minden üres mező értelemszerűen van elnevezve, tehát aszerint is kell őket kitölteni! Ezentúl egészen pontos segítséget kaphatunk a bal oldali sávban lévő súgótól.
És most térjünk rá a nehezebb feladatokra: ha olcsó PCI-os WinModemet (softmodem) használunk, ne csodálkozzunk, ha nem ismeri fel a telepítő, ugyanis ez igazából nem is modem. Végleg azért ne temessük el a dolgot, akad némi WinModem-támogatás a Linuxhoz, de ez nagymértékben attól függ, hogy milyen típusú az eszköz. Általában, ha a gyártó nem írt hozzá vezérlőt, akkor nem fogjuk tudni használni – ilyen esetekben a SuSE is azt javasolja, hogy vegyünk másikat. Ha tehát ilyen modemet birtoklunk, egyelőre hagyjuk a beállítását, majd a telepítés végeztével, vezérlőprogramokkal a tarsolyunkban próbáljuk meg beállítani.

Az első felhasználó létrehozása

Ha továbbmegyünk, lehetőséget kapunk az első felhasználó létrehozására. Ez is a fent említett többfelhasználós rendszer következménye. Ismertessük meg magunkat a rendszerünkkel, hogy később beengedjen bennünket. Írjuk be a nevünket, majd adjuk meg a bejelentkezési becenevünket és a jelszavunkat. Később, amikor a rendszer arra szólít fel bennünket, hogy azonosítsuk magunkat (jelentkezzünk be), ezt a becenév–jelszó párost kell majd megadnunk. Fontos, hogy ne rendszergazdaként jelentkezzük be, ugyanis ha így használjuk a rendszerünket, az számos veszélyt rejt magában: például végzetesen elronthatjuk némelyik beállítást, hiszen mindenhez jogunk van.

Az eszközök beállítása

A felhasználó létrehozása után következzen az eszközök beállítása, és ha már ideértünk, álljunk is meg egy kicsit. A telepítő az összes létező összetevőt megpróbálja felismerni, és az esetek többségében sikerül is az összeset eltalálnia. Az eszközellenőrzés után egy hasonló működésű panelt kapunk, mint az elején, a telepítés előkészítésénél. Az egyes összetevőcsoportok címkéi alatt találjuk az abba a csoportba tartozó felismert eszközöket (a videokártyát és a monitort, a nyomtatót, a hangkártyát és a tévékártyát). A videokártya beállításai szinte mindig helyesek, a monitort azonban már nehezebben ismeri fel, ha háromévesnél öregebb. Ehhez találunk néhány szabványos vezérlőt, amellyel használhatjuk a monitort, de ha nagyon értünk hozzá, beállíthatjuk a függőleges-vízszintes eltérítési frekvenciákat, hozzáadhatjuk a kívánt felbontást, amivel

máris megoldottuk a képernyő-információs fájl hiányát. Itt csak annyi megjegyzést szeretnék tenni, hogy ha jól is ismeri fel a telepítő a monitort, az elérhető legnagyobb felbontást igyekszik beállítani. Ez nem mindig előnyös, és olyan módon védekezhetünk ellene, hogy a grafikus kártya panelén belüli ***Színek/felbontások*** menüre kattintva a bejövő ***Munkaasztal tulajdonságai*** ablak ***Felbontások*** fülében csak azt a felbontást hagyjuk meg, amit használni szeretnénk. Később, amikor a ***Vezérlőközpont*** segítségével át akarjuk állítani, ugyanezen a módon megtehetjük. Befejezéskor a ***Teszt*** gombbal ellenőrizzük le, hogy a beállított felbontás és a monitor együtt képes-e működni, látjuk-e a képet. A kipróbálás során lehetőség nyílik némi kalibrálásra is, amellyel a megjelenő kép méretét és pozícióját pontosíthatjuk. A ***Mentés*** gombra kattintva a következő indítás során már az új jellemzők lépnek érvénybe. Ha a próba során mégsem látszódna a kép, egy kis idő elteltével önműködően, vagy a CTRL+ALT+BACKSPACE billentyűvel azonnal visszakapjuk a beállítópanelt, amelyben célszerű vagy a felbontást, vagy a képfrissítési frekvenciákat visszábbvenni, majd újra ellenőrizni, hogy működik-e.
Ami a nyomtatót illeti: ha nem ismerné fel a párhuzamos vagy USB-s nyomtatónkat, ne ijedjünk meg, elképzelhető, hogy az adott típus ellen van némi kifogása. Ilyen esetekben azt tehetjük, hogy valamilyen általános nyomtatóprogrammal hajtjuk meg. Ehhez ritka típusok esetén jól kell ismernünk nyomtatónkat, ám a legtöbb esetben megteszi, ha tudjuk, milyen is valójában. Ha például van egy HP LaserJet 3150-es nyomtatónk, akkor nyugodtan használhatjuk a HP LaserJet-meghajtót, hibátlanul fog működni (ez igaz a DeskJet sorozat tagjaira is). Ezzel azonban most ne foglalkozzunk, majd a telepítés végeztével a YaST program segítségével beállítjuk.

Ami végezetül ránk vár…

Továbblépkedve a ***Hardverbeállítások*** fülről, némi képernyőváltás után értesítést kapunk arról, hogy befejeződött a telepítés, birtokba vehetjük a számítógépet. Ehhez viszont be kell jelentkeznünk, azaz be kell mutatkoznunk a rendszernek. Most kell tehát beírni azt a bizonyos becenév–jelszó párost, amelyet a telepítés során megadtunk. Az ***OK*** gombra kattintva elindul a grafikus felhasználói felület. Ha ez megtörtént, gyakorlatilag készen vagyunk, ám itt még ne álljunk meg, hogy azok is teljes egészében élvezhessék az új rendszert, akiknél hiányosságok léptek fel a telepítés folyamán. Ehhez mindenekelőtt két nagyon fontos rendszerösszetevőt kell megismernünk: a KDE ***Vezérlőközpontot*** és a YaST2 ***Vezérlőközpontot***. Az előbbivel inkább a grafikus felhasználói felület kinézetét, alapvető működési beállításait, a felülettel együtt járó programok beállításait változtathatjuk meg, míg a másodikkal az eszközbeállításokat, a hálózati eszközöket, a hálózati szolgáltatásokat, a rendszerbeállításokat módosíthatjuk, és programokat telepíthetünk vagy távolíthatunk el a rendszerből. Mindezeknek a szolgáltatásoknak az egyszerű eléréséhez a tálcán található a SuSE munkamenü. A menü legelső pontja egy almenü, ezen keresztül juthatunk el az egyes rendszerbeállítások elvégzéséig vagy magáig a YaST2 vezérlőközpontig.

Ismét egy kis nyomtatóbeállítás

Nézzük először a nyomtatónk telepítését, mert mondjuk a rendszer nem ismerte fel, ugyanis hálózati nyomtatót szeretnénk használni. Ehhez válasszuk a ***SuSE munkamenü/YaST menü/YaST modulok/Hardver/Nyomtatók*** menüpontját, az előugró ablakban adjuk meg a rendszergazda jelszavát (mert ez olyan feladat, amit csak a rendszergazda tehet meg), várjuk meg az önműködő felismerést, és vagy fogadjuk el az érzékelt nyomtatókat, vagy ha nem szeretnénk, akkor kattintsunk a ***Beállítás*** gombra, és válasszuk ki, hogy milyen típusú kapura csatlakozik a nyomtató. A következő lépésben meg kell adnunk magát a kaput, de a legtöbb esetben csak el kell fogadnunk az általa felajánlottat. Ezután jön a nyomtató típusának megadása, és itt már ugyanazok az irányelvek érvényesek, amelyekről a telepítés során történő nyomtatóbeállításnál is szó volt. Ha semmilyen módon nem tudjuk működésre bírni a nyomtatónkat, célszerű a gyártó honlapján utánanézni, hogy milyen támogatást nyújtanak.
Ha netán hálózati nyomtatónk van, akkor válasszuk a ***További kapcsolatok megjelenítése*** lehetőséget, majd a megjelenő panelben válasszunk protokollt, ezután tegyük meg protokollfüggő beállításainkat, és újfent válasszunk nyomtatótípust ama bizonyos irányelvek alkalmazásával. Kényelmes szolgáltatás, hogy windowsos hálózaton történő nyomtatótelepítésnél mind a nyomtatókiszolgálót, mind az ott található megosztott nyomtatókat böngészhetjük, semmit sem kell fejből tudnunk a telepítéshez.

Egyéb eszközbeállítások

Ha valamilyen okból nem tudtuk a telepítés során beállítani, hogy milyen hálózati kapcsolattal rendelkezünk, mert például a külső modemünk ki volt kapcsolva, akkor ezen úgy segíthetünk, hogy a ***SuSE munkamenü/YaST menü/YaST modulok/Hálózati eszközök*** menü megfelelő elemének kiválasztásával a nyomtató hozzáadásához hasonlatosan telepítjük. Az első lépés itt is a felismert eszközök elfogadása vagy új eszköz kiválasztása egy listából, majd be kell állítani az adott eszközt, beleértve a kapcsolatra jellemző adatok (felhasználónév, jelszó stb.) megadását is. Fontos megjegyeznünk, hogy itt adódik lehetőségünk az eddigi eszközök beállításainak a megváltoztatására. Alapvetően az összes összetevőre jellemző ez a megoldás: a panel felső részében az újonnan felismert, de még be nem állított eszközök láthatók, alul pedig a már eddig telepített összetevőket sorolja fel a rendszer. Minden esetben ide térhetünk tehát vissza, ha bármi gond adódna.

Végszó

Ha idáig eljutottunk, a grafikus felhasználói felület beépített programjaival a legtöbb általános szolgáltatást már elvégezhetjük: böngészhetünk a neten, leveleket olvashatunk, játszhatunk, és legfőképp nézelődhetünk, illetve ismerkedhetünk a rendszerünkkel, amely filozófiájában esetenként eltér az eddig megszokottaktól, de semmivel sem rosszabb náluk. Fontos megértenünk, hogy csakis fokozatosan, lassan-lassan tapasztalva tudunk előrehaladni, ilyen módon el tudjuk kerülni a közben ért kudarcokat, ami visszavethetne bennünket a fejlődésben. A sorozat további cikkeiben megpróbáljuk részfeladatonként bemutatni a rendszert, kezdve a ***Vezérlőközpont*** és a YaST bemutatásával, valamint a rendszer alapvető szolgáltatásaival és beállításaikkal. Addig pedig mindenkinek csak azt tudom javasolni, hogy ismerkedjen a feltelepített Linuxával, próbálgassa; ne aggódjon, felhasználóként olyan nagyon nem tudja elállítgatni, de ha mégis úgy adódna, egy bátor újratelepítéssel nemcsak orvosolja a hibát, de gyakorlatot is szerez az ilyen jellegű rendszerek üzemeltetésében.

Komáromi Zoltán
(komi@kiskapu.hu)
23 éves, a BME hallgatója, mellette PHP-programozóként dolgozik. Kedvenc területe a multimédia.

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva